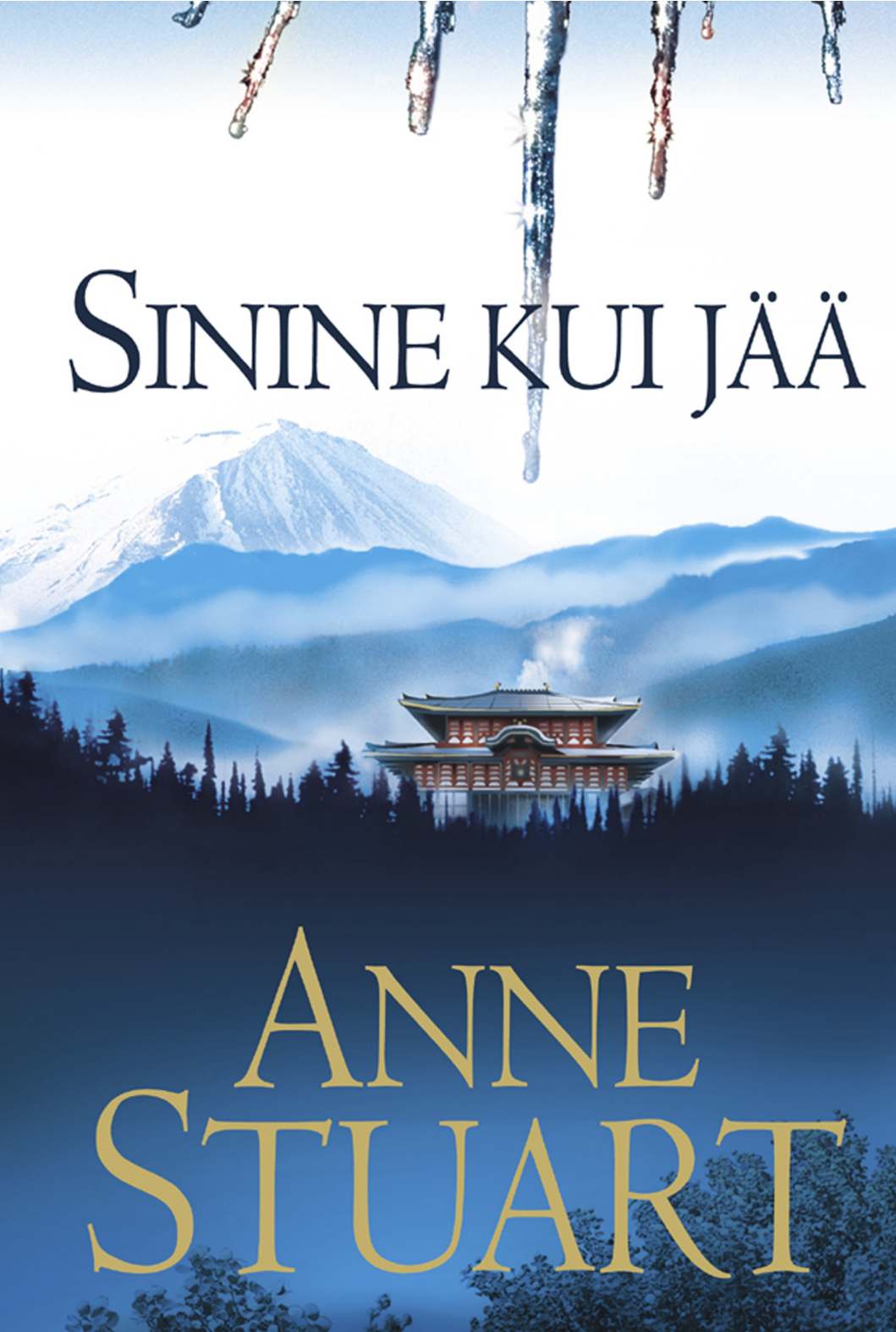


The background of the entire image is a winter scene. At the top, several long, thin icicles hang down from the top edge. Below them, a large, snow-covered mountain peak rises in the distance. In the middle ground, a traditional Japanese building with a dark, multi-tiered roof and red accents is visible, surrounded by a dense forest of evergreen trees. The sky is a pale blue, and the overall atmosphere is cold and serene.

SININE KUI JÄÄ

ANNE
STUART

1

Summer Hawthorne'il ei olnud eriti lõbus õhtu, kuigi ta naeratas ja ütles õigetele inimestele õigeid asju. Keegi jälgis teda. Ta oli seda kogu õhtu tundnud, aga tal polnud õrna aimugi, kes see on. Või miks seda tehakse.

Elegantse Sansone'i muuseumi avamise puhul korraldatud vastuvõtt oli väike ja eksklusiivne – ainult väga rikkad ja võimsad kutsuti Santa Monica mägedes asuvasse tillukesse muuseumi oivalist Jaapani keraamika kogu vaatama. Ja kuigi Summer polnud ühte külalisse eriti kiindunud, polnud sel mehel mingit põhjust teda jälgida.

Tema tumelillas kuues särav assistent Micah Jones hiilis tema kõrvale. „Ma jätan su, mu kallis. See asi hakkab otsi kokku tõmbama ja keegi ei igatse minu järele. Ma eeldan, et kõik sujub hästi, ja mulle tehti pakkumine, millest ei saa loobuda.” Ta irvitas.

Summer võpatas ehmunult. „Õel mees,” sõnas ta sõbralikult. „Jätad mu raskel hetkel üksinda. Mine aga. Mul on kõik kontrolli all. Isegi tema pühadus.”

SININE KUI JÄÄ

Micah heitis pilgu nende aukülalise poole ja võistas dramaatiliselt õlgu. „Ma võin jääda ja sind katta...”

„Ei mingil juhul! Tõelise Mõistmise Vennaskond ja nende libe juht on vaid kari kahjutuid segaseid. Hollywoodi usk *du jour*. Pealegi oled sa liiga kaua tsölibaadis elanud, või nii oled vähemalt kaevanud.”

„Kui sa kannaksid midagi muud peale musta, läheks ka sul õnneks,” lausus Micah, otsekohene nagu alati. „Aga sa näed ikkagi imeline välja.”

„Sa valetad,” sõnas naine rahutust eirates. „Aga ma armastan sind ikkagi. Hoolimata tõsiasjast, et sa lased vastuvõtult varem jalga.”

Micah kinkis talle oma pimestava naeratus. „Tõeline armastus ei oota kedagi.” Ta kummardus ja andis talle lopsaka musu. „Sa tead, et su tuba on valmis, kui seda vajad. Ära pane lihtsalt tähele mõnuhuilgeid, mis minu magamistoast ehk kostavad.”

„Sa oled väga halb mees,” lausus Summer kiindunult. „Mul pole häda midagi, ma luban. Sa võid end privaatsesti hästi tunda.”

Mees saatis talle õhusuudluse ning lonkis läbi rahvamassi, samal ajal kui Summer tema minekut jälgis ja äkilist ebaloogilist rahutustunnet eiras. Tundes taas kord silmi tema selga puurimas.

Ta tundis pooleldi kiusatust Micah tagasi kutsuda ja paluda, et ta ootaks. Vastuvõtt pidi lõppema poole tunni pärast ja siis saab ta järgneda mehele muuseumist välja ning see kummaline pinev tunne kaob.

Aga ta ei olnud oma elus nii kaugele jõudnud põhjendamatule hirmule alla andes. See lihtsalt pidi olema lugupeetud aukülaline, tema pühadus Shirosama. Mehel oli põhjust teda oma värvitutest silmadest jälgida – Summer seisis tema ja auhinna vahel, mille Summeri rumal ema Lianne oli mehele lubanud. Ja Shirosama polnud jõudnud ülemaailmse usuliikumise etteotsa, teadmata, kuidas saada, mida ta tahab.

Shirosama tahtis tema Jaapani kaussi, tõenäoliselt sama palju kui tema ei tahtnud seda talle anda – kaussi, mille tema jaapanlannast lapsehoidja oli talle andnud pisut enne seda, kui ta autoõnnetuses surma sai. See oli veel üks reetmine tema enesekeskse ema poolt, miski, millega ta oli nüüdseks juba harjunud. Summer oli kausi laenanud eksklusiivsele muuseumile, kus ta töötas, et seda tolle usušarlatani käest hoida nii kaua kui võimalik. Aga varem või hiljem pidi judinaid tekitav, sarmikas Shirosama selle endale saama ning Summer ei saanud sinna eriti midagi parata. Vähemalt oli ta selle praeguseks edasi lükanud.

Aga teda ei jälginud Shirosama ega ükski tema valges rüüs alamatest – vähemalt Summeri meelest. Ta tundis kellegi pilku selga puurimas ning pööras ringi, püüdes selle omanikku tabada. Kindlasti mitte vanem asiaatide paar neljateistkümnenda sajandi viirukialuste juures. Ega ka pikk sale mees päikesepillidega, kes tundus olevat palju rohkem huvitatud vestluskaaslasest oleva blondiini muljetavaldavast dekolteest kui näitusest. Võib-olla kujutas Summer kõike endale ette.

Ta tundis ära vaid pooled elegantselt rietatud külalised, kes galeriid selleks privaatseks avamiseks täitsid, ja kellelgi polnud põrust olla huvitatud tagasihoidlikust nooremkuraatorist Sansone'i muuseumis. Tema seotus Lianne ja Ralph Lovitzi ning nende Hollywoodi elustiiliga polnud üldiselt teada ning lõuna California standardite järgi oli ta täiesti tavalise välimusega ja ta püüdis seda igati säilitada.

„Tema pühadus soovib teiega rääkida.”

Summer oskas väga hästi oma tundeid varjata ning ta pöördus munga poole, kui meest võis selleks nimetada. Askeetide rühma kohta kippusid Tõelise Mõistmise Vennaskonna jüngrid eriti hästisöödetud olema ning tüse noormees tema ees polnud

mingi erand. Tal oli samasugune ümmargune nägu, paljakspöetud pea ja kergelt vagatsev ilme nagu neil kõigil, ja see tekitas Summeris tahtmist tema sandaalis jalal trampida.

Ta oli lapsik ning ta teadis seda. Ta võis mõelda välja vabanduse, aga vastuvõtt hakkas lõppema, abilised saatsid külalisi ära ja tal polnud mingit tõsist põhjust nende aukülast vältida.

„Loomulikult,” sõnas ta, püüdes oma hääle soojusnooti panna. Keegi oli kolm öhtut tagasi tema maja pahupidi pööranud, kuid mitte midagi võtnud, aga ta teadis kohe, mida oli otsitud. See Jaapani kauss, mida nad ihkasid, oli nüüd nende ees, kaitstud suurepärase turvasüsteemi poolt.

Summer läks teisele poole tuba, tundes end kui hukkamisele minev vang. Ta tundis ikka veel sedasama pilku selga puurimas, aga kõik Shirosama kaaslased, sealhulgas mees ise, olid tema ees. Ta heitis pilgu selja taha, aga seal olid vaid blondiin ja tema kaaslane. Summer otsustas, et ta on paranoiline, otsides häda selja tagant, kui see seisab otse tema ees.

„Dr Hawthorne,” tervitas tema pühadus teda oma vaiksel häälel. „Mul on au.”

See oli eriti vargsi tehtud torge – mees teadis väga hästi, et tema osutas muuseumile au, vähemalt üldise arvamuse järgi. Shirosama oli väga nõutud inimene, tema viibimine seltskonnatüritusel oli suur saavutus.

Erinevalt oma jüngritest polnud ta pead paljaks ajanud – tema lumivalged juuksed olid pikad, langesid õlgadele ning sobisid täiuslikult tema pabervalge naha ja kahvatu-roosade silmadega. Valge rüü kattis tema ümmargust keha ning tema käed olid pehmed ja tõntsakad. Ta oli karismaatiline kergesti mõjutatavate, näiteks Summeri udupeast ema jaoks. Kahjutu. Kui teda just ei takistatud ning Summer tegi seda.

Aga naine teadis, kuidas seda mängu mängida. „Teie teete *meile* au, teie pühadus.” Ta isegi ei kogelenud seda öeldes.

„Ja kas see on kauss, millest teie ema rääkis?” küsis mees vaikselt. „Huvitav, et sellel pole mingit tähtsat päritolu, aga te panite selle ikkagi välja.”

Shirosama teadis sama hästi kui tema, et naine oli selle näitusele pannud, et seda tema käest hoida. „Me uurime selle tausta, teie pühadus,” lausus Summer, mis oli ka täielik tõde. „Seni väärrib nii kaunis ese nägemist ja me olime valmis avama Jaapani keraamika näitust. Tundus loogiline seda välja panna.”

„Loogiline,” kordas mees. „Mind huvitab kõik, mida selle eseme kohta teada saate. Ma olen keraamikas omamoodi ekspert ja ma pole kunagi sellist sinist tooni näinud. Äkki laenate seda mulle, et saaksin seda lähemalt uurida ja teid aidata.”

„Te olete väga lahke,” pomises Summer. „Aga ma olen kindel, et kausil on väike rahaline väärtus – see oli lihtsalt kingitus minu hoidjalt ning mina pean seda seetõttu kalliks. Kui sellel on siiski märkimisväärne väärtus, tagastaksin selle Jaapani valitsusele.”

Shirosama sõbralikku naeratust ei varjutanud miski. „Te olete sama helde ja auväärne kui teie ema.”

Summer surus turtsatuse alla. Sellest ei piisanud, et Lianne suunas tohutuid rahasummasid Tõelise Mõistmise Vennaskonnale, millel näis olevat kustutamatu rahajanu. Summeri Jaapani kaussi nad ei saa, ükskõik kui väga nad seda tahtvat ei tundunud. Ta teadis, miks Lianne tahtis sellest lahti saada. Ralph oli talle öelnud, et see on väärtuslik, ning Lianne oli Summeri hoidja peale alati armukade olnud. Hana-san oli ema – roll, milleks Lianne'il kunagi aega polnud –, kes armastas Summerit, kaitses teda, õpetas talle kõike, mis tal oli vaja teada, ja kuulas teda. Kauss oli olnud üks mälestusese, mille naine oli Summerile andnud, kui Lianne'il oli viimaks õnnestunud ta vallandada ja Sum-

SININE KUI JÄÄ

mer internaatkooli saata, ning Summer oli töötanud, et hoiab seda, kuni Hana sellele järele tuleb. Kuid Hana oli ootamatult surnud.

Ja madal, kaunis Lianne tahtis selle anda oma hetkeguru kätesse. Üle Summeri laiba.

„Teie ema on väljendanud suurt kurbust, et te pole viimasel ajal tema juures käinud,” lisas mees oma pehme, sujuva häälega. „Ta soovib teiega rahu sõlmida.”

„Kui lahke,” pomises Summer. Lianne Lovitz eelistas, et tema tütar oleks võimalikult kaugel – maailma on neetult raske veenda, et oled neljakümnendate eluaastate alguses, kui kusagil tolkneb kahekümnendate eluaastate lõpus olev tütar. Kui Shirosama tahtis, et ta veel midagi ütleks, siis ta ei kavatsenud seda teha; tema suhted emaga polnud mehe asi.

Shirosama pöördus, et heita pilk keraamilisele kausile. „Te teate, et ta lubas selle mulle?”

Midagi ei saanud võrrelda otse asja juurde asumisega. „Ja teie teate, et see polnud tema lubada, teie pühadus,” sõnas Summer oiivalise viisakusega.

„Ma mõistan,” pomises Shirosama, kuigi Summeril polnud kahtlust, et ema oli ta kõigega kurssi viinud. „Aga kas te ei leia, et selle peaks viima tagasi selle õigesse kohta Jaapanisse? Pühakusse, kuhu see kuulub?”

„Peaaegu kõik siin ruumis peaks olema Jaapanis,” sõnas naine. *Sealbulgas ka teie*, lisas ta vaikides. „Äkki peaksin kunstiministeeriumiga ühendust võtma ja vaatama, ega nemad sellest huvitatud pole.”

Oli haruldane, et ilma pigmendita nahaga inimene muutub veelgi kahvatumaks. „Ma kahtlen, kas see on vajalik. Ma naasen mõne aja pärast Jaapanisse – võin ise teie eest järelepärimisi teha.”

Summer kummardas, nagu Hana oli talle õpetanud. „See oleks teist väga lahke,” vastas ta oiivalise viisakusega...